

Arrest

nr. 58 551 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 februari 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 januari 2011 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VANCRAEYNEST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers komen aan in België op 21 december 2010.

1.2. Op 22 december 2010 dienen verzoekers een asielaanvraag in.

1.3. Op 18 januari 2011 worden verzoekers verhoord door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het Dublin II-onderzoek.

1.4. Op 18 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde plaats (bijlagen 39) en tot afgifte van bevelen om het

grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt zijn gemotiveerd:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

“In uitvoering van artikel 74, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten (T.V.)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep)*

het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

en:

“In uitvoering van artikel 74/6, § 1bis, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 15 september 2006, en artikel 74, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen door het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt besloten dat

*de persoon die verklaart te heten (T.V.)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep)
wordt vastgehouden te
REPATRIËRINGSCENTRUM 127 BIS
Tervuursesteenweg 300
1820 STEENOKKERZEEL*

REDEN VAN BESLISSING

Overwegende dat overeenkomstig artikel 74/6 § 1 bis 11° de betrokkene niet in het bezit is van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten, de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Armenië voorzien van een geldig visum, zodat hieruit geconcludeerd moet worden dat de betrokkene niet in het bezit is van in artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten, overwegende dat de betrokkene een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan, immers, de betrokkene diende op 22 december 2010 een asielaanvraag in België in, tijdens het gehoor van de betrokkene op 18 januari 2011 werd de betrokkene naar een reispaspoort gevraagd, hij verklaarde hierbij dat hij de volledige reis vanuit Armenië met de auto aflegde en dat zijn paspoort achterbleef bij de persoon die hem naar België begeleidde, dat hij aanvankelijk verklaart dat zijn paspoort geen visum bevatte, dat hij later alsnog toegeeft dat zijn paspoort een visum bevatte maar dat hij niet weet voor welk land, uit informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat aan de betrokkene op 13 december 2010 een visum voor Polen werd uitgereikt, dat hierbij geconcludeerd moet worden dat de betrokkene legaal en met een visum de Schengengebieden binnenreisde, dat hij dan ook zijn paspoort met visum bewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten, oordeelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de vasthouding noodzakelijk om de effectieve verwijdering van het Belgische grondgebied te waarborgen.”

- ten aanzien van tweede verzoekster:

“In uitvoering van artikel 74, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten (K.H.)
geboren te (...) op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

en:

“In uitvoering van artikel 74/6, § 1bis, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 15 september 2006, en artikel 74, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen door het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt besloten dat

*de persoon die verklaart te heten (K.H.)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep)
wordt vastgehouden te
REPATRIËRINGSCENTRUM 127 BIS
Tervuursesteenweg 300
1820 STEENOKKERZEEL*

REDEN VAN DE BESLISSING

Overwegende dat overeenkomstig artikel 74/6 § 1 bis 11° de betrokkene niet in het bezit is van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten, de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Armenië voorzien van een geldig visum, zodat hieruit geconcludeerd moet worden dat de betrokkene niet in het bezit is van in artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten, overwegende dat de betrokkene een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat haar identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan, immers, de betrokkene diende op 22 december 2010 een asielaanvraag in België in, tijdens het gehoor van de betrokkene op 18 januari 2011 werd de betrokkene naar een reispaspoort gevraagd, zij verklaarde hierbij dat hij de volledige reis vanuit Armenië met de auto aflegde en dat haar paspoort achterbleef bij de persoon die hem naar België begeleidde, dat zij aanvankelijk verklaart dat haar paspoort geen visum bevatte, dat zij later alsnog toegeeft dat zijn paspoort een visum bevatte maar dat zij niet weet voor welk land, uit informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat aan de betrokkene op 13 december 2010 een visum voor Polen werd uitgereikt, dat hierbij geconcludeerd moet worden dat de betrokkene legaal en met een visum de Schengengebieden binnenreisde, dat zij dan ook haar paspoort met visum bewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten, oordeelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de vasthouding noodzakelijk om de effectieve verwijdering van het Belgische grondgebied te waarborgen...”

1.5. Op 21 januari 2011 wordt een overnameverzoek aan Polen gericht.

1.6. Op 28 januari 2011 dienen verzoekers een verzoekschrift tot invrijheidstelling in bij de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

1.7. Op 28 januari 2011 en 1 februari 2011 stemt Polen in met het overnameverzoek.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de mate dat het beroep is gericht tegen de beslissingen van 18 januari 2011 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, dient erop gewezen te worden dat de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van een vrijheidsberovende maatregel. Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt immers dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd voor zover het beroep gericht is tegen de beslissingen tot vrijheidsberoving van verzoekers.

2.2. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op. Zij stelt dat verzoekers een uitvoeringsmaatregel aanvechten waarvan de eventuele schorsing of nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op hun verblijfstoestand.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

De bestreden beslissingen steunen op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 74, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De vreemdeling die binnen het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, §2, aangewezen overheden, en die overeenkomstig artikel 74/6, §1bis, van de wet, in een bepaalde plaats wordt vastgehouden, ontvangt kennisgeving van deze beslissing door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 39bis. In dit geval ontvangt de betrokkene, overeenkomstig artikel 52/3, §2, van de wet, eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies.”

Artikel 52/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de in artikel 74/6, §1 bis, bedoelde gevallen beslist de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, of de in artikel 27, §1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. In het in artikel 50 ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de

vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven. Deze beslissing wordt betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.”

Artikel 74/6, § 1bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden of wiens verblijf opgehouden heeft regelmatig te zijn en die een asielaanvraag indient, kan door de minister of zijn gemachtigde in een welbepaalde plaats worden vastgehouden teneinde de effectieve verwijdering van het grondgebied van de vreemdeling te waarborgen indien:

(...)

11° de vreemdeling weigert zijn identiteit of nationaliteit mee te delen of verstrekt valse informatie met het oog op het vaststellen van zijn identiteit of nationaliteit of verstrekt valse of vervalste identiteits- of reisdocumenten;”

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 18 januari 2011 beslissingen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats heeft genomen die als volgt worden gemotiveerd:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Overwegende dat overeenkomstig artikel 74/6 § 1 bis 11° de betrokkene niet in het bezit is van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten, de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Armenië voorzien van een geldig visum, zodat hieruit geconcludeerd moet worden dat de betrokkene niet in het bezit is van in artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten, overwegende dat de betrokkene een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan, immers, de betrokkene diende op 22 december 2010 een asielaanvraag in België in, tijdens het gehoor van de betrokkene op 18 januari 2011 werd de betrokkene naar een reispaspoort gevraagd, hij verklaarde hierbij dat hij de volledige reis vanuit Armenië met de auto aflegde en dat zijn paspoort achterbleef bij de persoon die hem naar België begeleidde, dat hij aanvankelijk verklaart dat zijn paspoort geen visum bevatte, dat hij later alsnog toegeeft dat zijn paspoort een visum bevatte maar dat hij niet weet voor welk land, uit informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat aan de betrokkene op 13 december 2010 een visum voor Polen werd uitgereikt, dat hierbij geconcludeerd moet worden dat de betrokkene legaal en met een visum de Schengengebieden binnenreisde, dat hij dan ook zijn paspoort met visum bewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten, oordeelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de vasthouding noodzakelijk om de effectieve verwijdering van het Belgische grondgebied te waarborgen...”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Overwegende dat overeenkomstig artikel 74/6 § 1 bis 11° de betrokkene niet in het bezit is van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten, de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Armenië voorzien van een geldig visum, zodat hieruit geconcludeerd moet worden dat de betrokkene niet in het bezit is van in artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten, overwegende dat de betrokkene een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat haar identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan, immers, de betrokkene diende op 22 december 2010 een asielaanvraag in België in, tijdens het gehoor van de betrokkene op 18 januari 2011 werd de betrokkene naar een reispaspoort gevraagd, zij verklaarde hierbij dat zij de volledige reis vanuit Armenië met de auto aflegde en dat haar paspoort achterbleef bij de persoon die hem naar België begeleidde, dat zij aanvankelijk verklaart dat haar paspoort geen visum bevatte, dat zij later alsnog toegeeft dat zijn paspoort een visum bevatte maar dat zij niet weet voor welk land, uit informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat aan de betrokkene op 13 december 2010 een visum voor Polen werd uitgereikt, dat hierbij geconcludeerd moet worden dat de betrokkene legaal en met een visum de Schengengebieden binnenreisde, dat zij dan ook haar paspoort met visum bewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten, oordeelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de vasthouding noodzakelijk om de effectieve verwijdering van het Belgische grondgebied te waarborgen.”

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat artikel 74/6, § 1bis van de Vreemdelingenwet een afwijking is op het uitgangspunt dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde slechts een beslissing tot weigering van verblijf treft met een bevel om het grondgebied te verlaten op het ogenblik dat de

asielaanvraag van de onregelmatig op het grondgebied verblijvende vreemdeling wordt afgewezen. Artikel 74/6, § 1bis van de Vreemdelingenwet betreft onder meer de situatie waarbij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde aan een asielzoeker in onregelmatig verblijf een bevel om het grondgebied aflevert wanneer objectieve omstandigheden erop wijzen dat oneigenlijk gebruik gemaakt wordt van de asielprocedure (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 103).

Uit bovenvermelde artikelen en de parlementaire voorbereiding blijkt eveneens dat het een uitzonderingssituatie betreft waarbij de vreemdeling ondanks de hangende asielaanvraag wordt vastgehouden en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. De parlementaire voorbereiding verduidelijkt tevens: *“uiteraard kan, zoals door de Raad van State werd opgemerkt, de maatregel ook niet uitgevoerd worden zolang de procedure ter behandeling van de asielaanvraag door de CGVS loopt”* en dat *“het resultaat beoogd door artikel 35 van richtlijn 2005/85/EG, gewaarborgd wordt in die zin dat een specifieke grensprocedure voor asielzoekers reeds voor onderhavig wetsontwerp werd ingevoerd, waardoor artikel 35.1 van bovenvermelde richtlijn wordt gerespecteerd.”* Het bestreden bevel kan derhalve niet uitgevoerd worden zolang verzoekers' asielaanvraag hangende is, in casu in de fase van de bepaling van de verantwoordelijke staat overeenkomstig de Dublin II-verordening.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 74, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partijen, daar zij een asielaanvraag hebben ingediend teneinde de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot hun verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, en in een bepaalde plaats worden vastgehouden, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevinden, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partijen geen nut opleveren.

2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan het volgende gesteld worden.

Artikel 3 EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat,

wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

In hun verzoekschrift betogen verzoekers dat zij oud zijn en dat zij ernstige medische problemen hebben. Zij menen dat zij niet teruggestuurd kunnen worden naar een land zonder de verzekering dat ze correct en gepast verzorgd kunnen worden. Volgens verzoekers beschikken Polen en Armenië niet over de gepaste gezondheidszorgen.

Uit lezing van het administratief dossier blijkt dat in het overnamverzoek op de vraag *“Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker”* het volgende wordt gesteld:

- verzoeker:

“Betrokkene heeft darmproblemen (poliep), alsook heeft betrokkene last van zijn zenuwen. Hij wordt iedere ochtend ziek tijdens het ontbijt, waardoor hij diarree krijgt. Alles begon op 01.03.2008. Betrokkene is in 4 verschillende poliklinieken geweest, waar hij 4 verschillende diagnoses kreeg (dysbacterie – verstoorde darmmicroflora). Er werd eveneens vermeld dat een stuk van zijn darm beschadigd raakte door een slag, een andere diagnose is een chronische darmziekte (naam onbekend). De laatste diagnose was dat de leverfunctie verstoord was. In België hebben ze een infectie ontdekt, betrokkene is onder toezicht van de dokters, er wordt momenteel uitgezocht was betrokkene heeft.”

- verzoekster:

“Na een auto-aanrijding heeft betrokkene last van haar hoofd; zij heeft geheugenproblemen. In Armenië ging ze niet naar een dokter, in België werd ze onderzocht. Zij kreeg hier medicamenten, die een slechte invloed op haar gezondheid hebben (waardoor zij gestopt is met de medicamenten).”

Uit dit overnamverzoek blijkt eveneens dat de reden waarom verzoekers een asielaanvraag in België indienden er volgens verzoekster in bestaat dat het de beslissing was van verzoeker die België als een democratisch land beschouwd en volgens verzoeker omdat hij veel gelezen heeft over België, hij weet dat het in oppervlakte bijna even groot is, dat er bijna 10 miljoen inwoners wonen, dat de Belgen gastvrij zijn en dat het een democratisch land is.

Uit voorgaande blijkt dat verzoekers tijdens het gehoor in kader van het overnameverzoek wel gezondheidsproblemen aanhaalden maar op geen enkel moment te kennen gegeven hebben dat zij omwille van hun gezondheidsproblemen niet terug kunnen naar Polen, noch hebben zij enige indicatie gegeven over mogelijke slechte gezondheidszorg in Polen. Bovendien dient vastgesteld dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot een bloot betoog waar zij stellen dat in Polen geen gepaste gezondheidszorgen aanwezig zijn. Verzoekers leggen hiervan geen enkel begin van bewijs voor.

De Raad stelt vast dat verzoekers in gebreke blijven om in concreto aan te tonen dat zij in Polen het risico lopen om blootgesteld te worden aan onmenselijke omstandigheden in de zin van artikel 3 EVRM. Nu er geen verwijdering naar Armenië aan de orde is, is het argument van verzoekers ten aanzien van Armenië niet dienstig. Een schending van artikel 3 EVRM kan derhalve niet worden aangenomen.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER